

Sygn. akt XXIII Ga 1852/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Alicja Dziekańska (spr.) SO Renata Puchalska SO Paweł Kieta
Protokolant:	Prot.sąd. Ilona Jagiełło-Zajac

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt XV GC 2865/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz M. C. 1 200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Renata Puchalska	SSO Alicja Dziekańska	SSO Paweł Kieta
----------------------	-----------------------	-----------------

Sygn. akt XXIII Ga 1852/15

UZASADNIENIE

Powód M. C. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wystąpił przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z roszczeniem o zapłatę kwoty 18.450zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Powód swoje roszczenie wywodził z umowy stron o współpracy handlowej z dnia 7 stycznia 2004 r., na podstawie której dochodził premii rocznej za 2011r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana (...) sp. z o.o. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła, że Umowa o współpracy handlowej z 7 stycznia 2004 r. została zmieniona w formie ustnej w 2009r. ze skutkiem od roku 2010r. w taki sposób, że premia roczna w wysokości 15.000zł netto przysługiwała powodowi jedynie w razie powtórzenia wyniku finansowego za zeszły rok, natomiast powód takiego wyniku nie powtórzył, w związku z czym premia była nienależna. Pozwana wywodziła też, iż zmiana zasad przyznawania premii rocznej obowiązywała wszystkich i nie miała charakteru zmiany epizodycznej, tj. nie dotyczyła wyłącznie 2010r., ale obowiązywała aż do ustania współpracy z powodem.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że argument pozwanej dotyczący tego, że wszystkim przedstawicielom handlowym firmy zostały zmienione zasady wypłaty premii jest niezasadny, gdyż pozostali przedstawiciele handlowi byli zatrudnieni na podstawie umowy o pracę, a nie umowy o współpracę jak powód, w związku z czym zasady ich wynagradzania i wynagradzania powoda, tu - przyznawania premii mogły być zupełnie inne. Powód wskazał również, że jeżeli w umowie z 2004 r. były dokonywane jakiegokolwiek zmiany, zawsze odbywało się to przez podpisanie aneksu (czego dowodem mają być aneksy z dnia 20 grudnia 2004 r. i 20 grudnia 2011 r.), zaś w przypadku zmiany zasad naliczania premii strony poprzestały na umowie ustnej ze względu na jej tymczasowy charakter, zmiana miała bowiem dotyczyć jedynie roku 2010. Powód podniósł nadto, że na początku 2012 r. upominał się o swoją premię za rok 2011, jednakże tymczasowo zrezygnował wtedy z dochodzenia swojego roszczenia ze względu na złą sytuację finansową pozwanej.

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2015r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18.450 zł z ustawowymi odsetkami od 1kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty (pkt.I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.340 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (pkt.II)

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 stycznia 2004 r. pomiędzy stronami została zawarta na czas nieokreślony Umowa o współpracy handlowej, zaś w dniu 20 grudnia 2004 r. strony podpisały aneks do tej umowy dotyczący zasad wynagradzania oraz przyznawania premii. Zgodnie z punktem 9 aneksu ustalono roczny bonus uzależniony od wielkości sprzedaży w stosunku rocznym. W przypadku osiągnięcia dwudziestoczekrotności bazy sprzedaży przysługiwał bonus w wysokości 7.500 zł + VAT, w przypadku osiągnięcia trzydziestokrotności bazy sprzedaży – 15.000 zł + VAT, zaś w przypadku osiągnięcia czterdziestokrotności bazy sprzedaży – 50.000 zł + VAT. Zgodnie z punktem 3 aneksu bazę sprzedaży ustalono na poziomie 100.000 zł miesięcznie.

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, że w 2009 r., na mocy ustnej umowy zawartej pomiędzy powodem a członkiem zarządu pozwanej J. B., zmieniono zasady naliczania premii rocznej na rok 2010 w taki sposób, że premia roczna w wysokości 15.000 zł przysługiwała powodowi jedynie w przypadku powtórzenia wyniku finansowego za poprzedni rok, powiększonego o 1,5% od nadwyżki za ten wynik.

Sąd Rejonowy ustalił, również, że w roku 2010 powód uzyskał łączny wynik sprzedaży na poziomie 3.524.000,00 zł, zaś w roku 2011 powód uzyskał łączny wynik sprzedaży na poziomie 3.511.584,00 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następnie, że w dniu 20 grudnia 2011 r. strony podpisały aneks do umowy o współpracy handlowej, w punkcie 3 którego ustalono bazę sprzedaży na poziomie 113.950,00 zł miesięcznie.

W dniu 1 marca 2012 r. powód wypowiedział umowę o współpracy handlowej, a sama umowa została rozwiązana z dniem 31 maja 2012 r.

Dokonując oceny prawnej roszczenia powoda Sąd Rejonowy zakwalifikował łączącą strony umowę z dnia 7 stycznia 2004 r. jako umowę o świadczenie usług (art. 750 k.p.c.) do której odpowiednio zastosowanie mają przepisy dotyczące umowy zlecenia. Sąd Rejonowy wskazał, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało natomiast ustalenia, czy ustna umowa pomiędzy stronami dotyczyła zmiany zasad naliczania premii rocznej jedynie na rok 2010 (jak twierdził powód), czy też obowiązywała począwszy od 2010 r. przez czas nieokreślony (jak twierdziła pozwana).

Sąd Rejonowy wskazał, iż na podstawie zaoferowanych mu dowodów, w tym z wysłuchania świadków powód wykazał, że ustna umowa z 2009r. nie została w żaden sposób potwierdzona na piśmie, a nadto, że w podobnych przypadkach istotne ustalenia pomiędzy stronami doprowadzające do zmiany zasad wynagradzania zawsze potwierdzane były na piśmie w formie aneksów do umowy. Tym samym Sąd dał wiarę powodowi, że ustna umowa z 2009r. dotyczyła jedynie premii za 2010r. Zgodnie też z niekwestionowaną przez strony wysokością osiągniętej przez powoda w 2011 r. wielkości sprzedaży, w świetle postanowień umowy o współpracy handlowej z 7 stycznia 2004 r., powód winien był otrzymać premię w wysokości 15.000 zł netto.

Sąd Rejonowy podkreślił, że powód wywiązał się zatem z ciężących na nim obowiązków dowodowych wykazując prawdziwość podnoszonych przez niego okoliczności, a pozwana zaprzeczając tym ustaleniom winna w tej sytuacji udowodnić wskazywane przez siebie okoliczności, a zatem to na pozwanej spółce ciążył obowiązek wykazania, że zawarta w 2009r. ustna umowa wprowadzała zmiany w zakresie sposobu przyznawania premii rocznej nie tylko na 2010r., ale również na późniejsze lata – a tym samym, że zmiana obowiązywała również w przypadku naliczania premii rocznej za rok 2011.

W swoim uzasadnieniu Sąd Rejonowy w szczególności wskazał, że postanowienia ustnej umowy uzależniały otrzymanie premii rocznej od osiągnięcia w danym roku kalendarzowym co najmniej takiej samej wielkości sprzedaży, jak w roku poprzednim, zaś od nadwyżki pomiędzy wielkością sprzedaży z danego roku a wielkością sprzedaży z roku poprzedniego powód miał otrzymywać 1,5%. Tymczasem powód w 2010 r. osiągnął wielkość sprzedaży na poziomie 3.524.000,00 zł, zaś w 2011 r. na poziomie 3.512.000,00 zł. W związku z takim ukształtowaniem wyników sprzedaży powoda, według postanowień umowy ustnej nie przysługiwałaby mu premia roczna, nie osiągnął bowiem w 2011 r. wyniku w wysokości co najmniej równej wynikowi z roku 2010. To na pozwanej ciążył jednak obowiązek wykazania, jaka była rzeczywista treść ustnej umowy z 2009 r. pomiędzy stronami, a nadto, że umowa ta obowiązywała na czas nieokreślony.

W ocenie Sądu pozwana nie wywiązała się z ciężącego na niej ciężaru udowodnienia swoich twierdzeń gdyż zeznania zawnioskowanych przez pozwaną świadków Sąd ocenił jako niespójne i nielogiczne w zakresie dotyczącym dokładnej treści ustnej umowy zawartej pomiędzy stronami w 2009r. oraz w zakresie czasowego zakresu jej obowiązywania. Sąd Rejonowy wskazał, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że intencją stron był powrót do ustaleń umowy pisemnej z 7 stycznia 2004 r. począwszy od 2011 r. W związku z tym premia za rok 2011 powinna być w stosunku do powoda obliczona zgodnie z postanowieniami umowy z 7 stycznia 2004 r., nie zaś ustnej umowy z 2009 r.

Jako podstawę orzeczenia o odsetkach Sąd Rejonowy wskazał art. 481 § 1 k.c., uznając, że powód był uprawniony do dochodzenia odsetek od kwoty 18.450 zł od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, co wynikało z faktury VAT wystawionej w dniu 21 marca 2014 r., której termin płatności określony był na siedem dni od jej otrzymania, faktura ta wpłynęła zaś do pozwanej w dniu 24 marca 2014r. Tym samym Sąd Rejonowy uznał, że od dnia 1 kwietnia 2014 r. pozwana pozostawała w zwłoce ze spełnieniem swojego świadczenia wobec powoda.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu za I instancję.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając :

1) mający wpływ na treść rozstrzygnięcia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu, że zeznania świadków A. P. (1) oraz Y. B. potwierdzały fakt dokonania ustnej zmiany do umowy o współpracy z dnia 7 stycznia 2004r. dokonanej w roku 2009 jedynie w odniesieniu do roku 2010r.;

2) mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego:

a) art. 233 §1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności przez nieuzasadnioną odmowę uznania wiarygodności świadków A. P. (1), G. T. oraz J. R. (w części), nieuwzględnieniu treści dowodu z zeznania świadka Y. B. pomimo zaniebdania przez powoda

obowiązków wynikających z art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c., uznaniu za wiarygodnego dowodu z przesłuchania powoda oraz przyjęciu jako podstawy rozstrzygnięcia, obok dowodu z przesłuchania powoda, dowodów z dokumentów przedstawionych przez powoda pomimo tego, że nie dotyczyły one przedmiotu sporu.

b) art. 328 §2 k.p.c. poprzez zaniechanie właściwego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie tego, dlaczego zdaniem sądu wyjaśnienia powoda są „wewnętrznie spójne i logiczne”, dlaczego świadkowie A. P. (1), G. T. oraz J. R. mają zdaniem sądu „interes w przedstawianiu okoliczności niniejszej sprawy” i jaki jest to interes, dlaczego uznał zeznania A. P. (1) za „zawierające wewnętrzne sprzeczności” dlaczego pominął w uzasadnieniu zeznania świadka Y. B. w części w jakiej pozostają one sprzeczne z wyjaśnieniami powoda.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów sądowych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za I i II instancję.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na wstępie należało wskazać, iż Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Dokonania dodatkowych ustaleń wymagała natomiast okoliczność, iż po wypowiedzeniu w dniu 1 marca 2012 r. Umowy o współpracy handlowej z 2004r. ze skutkiem na 31 maja 2012 r., w dniu 1 czerwca 2012r. strony zawarły kolejną Umowę o współpracy handlowej, która została rozwiązana pod koniec czerwca 2013r.

Przed przejściem do oceny zarzutów apelacyjnych, zdaniem Sądu Okręgowego w pierwszej kolejności należało podkreślić, że w niniejszej sprawie bezspornym było, że strony łączyła pisemna Umowa o współpracy handlowej zawarta w dniu 7 stycznia 2004r. w której strony w §4 ustaliły bazę sprzedaży na poziomie 100 000 zł netto miesięcznie (karta 22 akt). Bonus roczny uzależniony został od wielkości sprzedaży w stosunku rocznym i w przypadku sprzedaży wielkości baza x 30, strony ustaliły bonus w wysokości 15 000 zł netto (18.450 zł brutto). Premia (bonus) roczna była zależna zatem od obrotów (bazy sprzedaży) oraz od drugiego warunku, tj. sprawnej windykacji należności. Bezspornym było również to, że powyższe postanowienia umowne dotyczące sposobu naliczania premii rocznej zostały w 2009r. zmienione umową ustną, zgodnie z którą warunkiem uzyskania premii rocznej miało być również powtórzenie wyniku sprzedaży z zeszłego roku.

Należy w tym miejscu podkreślić, że powód nie kwestionował w toku niniejszego procesu samego zawarcia umowy ustnej w 2009r., ani jej przedmiotu, w tym zasad przyznawania za 2010r. bonusu rocznego, ani tego, że bonus taki nie przysługiwał mu w 2010r. Kwestionował natomiast twierdzenie, co już zostało wskazane wyżej, że zmiana umowy miała obowiązywać w dalszych okresach, aż do zakończenia współpracy pomiędzy stronami. Wobec różnych stanowisk stron, przedmiotem postępowania dowodowego winna być zatem zgodna wola stron co do okresu obowiązywania zmian sposobu naliczania rocznego bonusu. Wskazać tu następnie należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, w razie umowy ustnej ciężar udowodnienia istnienia zgodnej woli stron w zakresie ustaleń objętych tą umową spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.). Skoro to pozwana wywodziła, iż w 2009r. ustnie została zmieniona umowa i zmiana ta miała obowiązywać aż do zakończenia współpracy stron – to na pozwanej ciążył zatem dowód udowodnienia tej okoliczności. Wskazać tu też należy, iż zgodnie z art. 60 i 63 k.c. wola osoby dokonującej daną czynność (zmiana umowy i okres obowiązywania zmian sposobu naliczania bonusu rocznego) może być wyrażona poprzez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, a od inicjatywy dowodowej stron zależy natomiast powołanie, a w konsekwencji i przeprowadzenie dowodu potwierdzającego okoliczności istotne dla rozpoznania sprawy (art. 232kpc).

Wskazać też należy, że ustalenie rzeczywistego rozumienia oświadczenia przez strony jest ustaleniem faktu. Potrzeba prowadzenia postępowania dowodowego w tym celu pojawia się też wtedy, gdy istnienie wspólnego rozumienia oświadczenia jest sporne, co też miało miejsce w niniejszej sprawie. Ponadto nie ma żadnych ograniczeń dowodowych dla ustalania sposobu rozumienia umowy przez strony w chwili jej zawarcia. Mogą zatem być stosowane wszelkie

środki dowodowe dopuszczalne według reguł procedury, w której rozstrzygany jest spór. Spośród innych źródeł informacji o rzeczywistej woli stron i sposobie rozumienia przez nie postanowień umowy należy wymienić: zeznania osób, które umowę zawarły, inne oświadczenia stron czynności prawnej składane sobie nawzajem i innym osobom w czasie zbliżonym do momentu zawarcia umowy (w tym inne umowy, oświadczenia składane w toku negocjacji itp.) oraz inne zachowania stron podjęte po zawarciu umowy, zwłaszcza sposób jej wykonywania (vide: wyr. SN: z 2.12.2011 r. III CSK 55/11; z 5.3.2008 r., V CSK 418/07; Legalis).

W niniejszym stanie faktycznym, w treści samej umowy stron z 2004r. brak jest regulacji, że każda zmiana umowy dla swej ważności czy też skuteczności wymagała formy pisemnej, a nie formy ustnej. Istotnym jest zatem to, że wobec kwestionowania przez powoda ustnej zmiany zasad przyznawania premii na okres dłuższy niż rok, chodziło o udowodnienie przez pozwaną kiedy i jakiej treści taka zmiana – poprzez wyrażenie na nią zgody przez powoda – nastąpiła. Chodziło zatem o udowodnienie, że zmiana zasad przyznawania premii na okres dłuższy niż rok była objęta zgodną wolą obu stron umowy. Temu właśnie obowiązkowi dowodowemu pozwana, zdaniem Sądu Okręgowego nie sprostała, gdyż nie było wystarczającym powoływanie się na zmiany umów łączących pozwaną z innymi osobami, współpracującymi na podstawie różnych umów.

W szczególności pozwana starała się wykazywać tę zgodną wolę stron m.in. za pomocą zeznań świadków: Y. B. wysłuchiwanego na okoliczność dokonania zmiany w formie ustnej umowy z 2004r. oraz jej treści, G. T. na okoliczność wprowadzenia zmian zasad wynagradzania handlowców w roku 2009 oraz ich zakresu, a także świadka A. P. (1) na okoliczność obowiązujących u pozwanego zasad rozliczania premii dla handlowców oraz zmian do umów z handlowcami wprowadzonych w roku 2009. W istocie w ocenę zeznań ww. świadków dokonaną przez Sąd Rejonowy godził wiodący zarzut apelacyjny dotyczący obrazy art. 233 §1 k.p.c., w którym skarżący zarzucał dokonanie dowolnej oceny tego materiału dowodowego. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowy zarzut jako stricte polemiczny nie zasługiwał na uwzględnienie. Przede wszystkim należało zwrócić uwagę, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej i wszechstronnej oceny zeznań ww. świadków, czyniąc zadość zasadzie swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 §1 k.p.c. Jak wynika bowiem z zeznań świadków, świadkowie G. T. i A. P. (2) jako pracownicy pozwanego nie mieli stu procentowej wiedzy na temat warunków umowy łączącej powoda z pozwanym, w tym zasad dotyczących premii, gdyż nie uczestniczyli w rozmowach które toczyły się pomiędzy powodem a pozwaną. Ponadto, co słusznie podnosił w toku procesu powód, ww. świadków łączył inny rodzaj umowy, niż powoda z pozwaną. Świadka G. T. łączyła bowiem z pozwaną umowa o pracę, natomiast powoda z pozwaną łączyła umowa cywilno-prawna o współpracy handlowej i trudno uwierzyć, że tak istotna różnica nie miała wpływu na sposób rozliczania stron. Po za tym świadek ten nie uczestniczył bezpośrednio w rozmowach, których przedmiotem mógłby być sposób wynagradzania powoda. Jedyną wiedzę jaką świadek miał na ten temat, zaczerpnął od pozwanej spółki. Dostrzec należy, że w umowie o współpracę z powodem zawarta była też klauzula poufności (§6), pozwanej spółce zależało zatem, by warunki wynagradzania nie były wiadome osobom postronnym, w tym innym pracownikom. Z tego względu mało prawdopodobne jest, by świadek mógł mieć wiedzę co do sposobu wyliczania i wysokości premii powoda. Co więcej przedmiotowy świadek zeznał, że nie ma wiedzy co do poczynionych pomiędzy powodem a pozwaną ustaleń odnośnie wypłaty premii – a to było okolicznością, na jaką świadek ten został powołany.

Świadek A. P. (2) zeznał też, że z powodem było zawieranych kilka aneksów formie ustnej, jednakże pytany czego dotyczyły te zmiany, nie potrafił ich wymienić. Świadek ten pamiętał też wyłącznie ten aneks, którego okres obowiązywania jest sporny w niniejszej sprawie, trudno nie mieć w tym stanie rzeczy wątpliwości, czy świadek nie przedstawia okoliczności sprawy pod presją osoby ją zatrudniającej

Natomiast świadek Y. B., który był byłym prezesem pozwanej spółki potwierdził, że zmiana umów została dokonana ustnie i że miała dotyczyć wszystkich handlowców, nie było też zastrzeżenia, że zmiana miała obejmować okres tylko jednego roku. Co jednak istotne – świadek ten zeznał także, że praktyką pozwanej było potwierdzanie dokonanych ustnie zmian umów w formie pisemnej w postaci ewentualnego aneksu (co nie miało przecież miejsca). Zaś świadek A. P. (1) zeznał, że jeżeli w trakcie współpracy stron następowała zmiana umowy, która miała mieć charakter trwały, to była dokonywana w formie pisemnej.

Powyższe zeznania potwierdzały więc w ocenie Sądu Okręgowego twierdzenia powoda, który zaprzeczył, jakoby zgodną wolą stron dokonano zmiany umowy w 2009r. w sposób trwały, tj. obowiązujący dłużej niż w 2010r. W każdym razie pozwana nie udowodniła, iż miało miejsce wyrażenie przez powoda i pozwaną zgodnej woli co do obowiązywania zmian zasad naliczania bonusu również po 2010r.

Z kolei przesłuchany w charakterze strony pozwanej członek zarządu J. R., który zaczął pracę u pozwanej w 2012r., nie mógł mieć bezpośredniej wiedzy o treści ustaleń pomiędzy powodem a pozwanym, gdyż swoją wiedzę na temat czerpał od innych osób, które pracowały wcześniej.

Biorąc pod uwagę powyższe, wobec prawidłowej oceny zeznań przedmiotowych świadków przez Sąd Rejonowy, Sąd ten prawidłowo ustalił, iż świadkowie nie mieli wiedzy na temat warunków umowy ustnej z 2009r. łączącej powoda z pozwanym, a w szczególności co do zasad dotyczących warunków uzyskania premii rocznej jak i okresu obowiązywania tej zmiany. Świadkowie ci w szczególności zeznali bowiem, iż nie uczestniczyli w rozmowach powoda z pozwaną i nie mieli zatem w istocie 100% wiedzy co do warunków umowy stron sporu (świadek G. T.). Wskazać też należało, iż z tym świadkiem pozwana zawarła na piśmie aneks do umowy dotyczący sposobu i okresu obowiązywania i naliczania premii rocznej. Aneks taki nie został, co bezsporne, zawarty z powodem, stąd nie można wywodzić, iż wszelkie zmiany do umowy z 2004r. dotyczące bonusu rocznego musiały obowiązywać wszystkich pracowników i współpracowników pozwanej. Dodatkowo żaden ze świadków nie zeznał jak przebiegało spotkanie na którym ustnie ustalono zmiany na 2009r., stąd brak jest dowodu, iż na tym bliżej nie określonym spotkaniu powód bezspornie wyraził zgodę na to, że nowe zasady dotyczące bonusu rocznego miały obowiązywać też po 2010r. Co za tym idzie pozwana nie udowodniła, iż zmiana zasad przyznawania premii rocznej powodowi obejmowała zgodną wolą stron pozostałe lata po 2010r.

Na marginesie należało wskazać, że skoro strony zawarły aneks nr (...) (karta 26) w dniu 20 grudnia 2011r. dotyczący zmiany wysokości bazy sprzedaży (a więc i dotyczący bonusu rocznego), to w ocenie Sądu Okręgowego, jeżeli chcieli w umowie z 2009r. objąć zgodną wolą zmianę zasad naliczania bonusu również za 2011r. to powinny najpóźniej aneksem z tegoż 20 grudnia 2011r. zmienić warunki umowy w tym zakresie. Brak takiej zmiany należało uznać w kontekście okoliczności niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom apelującego, za nieobjęcie zgodną wolą tejsze kwestii.

Zauważyć też należy, iż pozwana w apelacji nie odniosła się do słusznego wniosku Sąd I instancji, że gdyby przedmiotowa zmiana sposobu wynagradzania powoda faktycznie miała miejsce, to powód przy powiększeniu swojego rocznego obrotu o kwotę 12.000 zł nawet poprzez zakupy z własnych środków osiągnąłby wymagany pułap uzyskując tym wciąż zarobek w kwocie 3.000 zł.

Z tych wszystkich względów, wobec nieudowodnienia przez pozwanego zgodnej woli stron, co do zmiany umowy z 2004r. w zakresie warunków przyznawania premii rocznej na dalsze okresy niż 2010r. pozostałe zarzuty apelacyjne nie mogły zostać uwzględnione, w szczególności zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do dokonania zmiany umowy jedynie w odniesieniu do 2010r. Odnośnie też zarzutu obrazy art. 328 §2 k.p.c. – okazał się on w ocenie Sądu Okręgowego całkowicie bezzasadny, albowiem uzasadnienie Sądu Rejonowego pozwala nie tylko na przesłedzenie toku jego rozumowania ale również poczynionych przez niego ustaleń oraz oceny prawnej. Z tych względów nie sposób jest uznać, że przedmiotowe orzeczenie nie poddaje się kontroli instancyjnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako niezasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. uznając, stronę pozwaną za przegrywającą sprawę w postępowaniu apelacyjnym w całości. W związku z powyższym Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego obliczona stosownie do § 6 pkt. 5 w zw. z §13 ust.1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Renata Puchalska SSO Alicja Dziekańska SSO Paweł Kieta